

TALE OF THE HEART QUEEN

Nisha J. Tuli

Översättning Anna Thuresson

Lovereads

NÅGRA ORD FRÅN FÖRFATTAREN

Kära läsare,

jag är så glad att få välkomna er tillbaka till Ouranos ytterligare en gång, för avslutningen på den här serien som har tagit över och förändrat mitt liv. Jag vet att jag lämnade er med en tuff cliffhanger i slutet av *Fate of the Sun King* och jag ber om ursäkt för det, men ni kommer snart att förstå varför och hur allt faller på plats.

Tale of the Heart Queen var den svåraste boken jag hittills har tagit mig an. (Jag sa nog samma sak förra gången, men att avsluta en serie visade sig vara mer utmanande än det ser ut.)

Det är också den längsta boken jag någonsin har skrivit, men vi hade mycket att få ihop ... som ni kommer märka.

Jag skrev vartenda ord med målet och förhoppningen att ni ska älska den här serien till allra sista sidan. Jag vet att jag själv gjorde det och jag är väldigt glad över slutet jag gav dem.

Lor ger sig ut på sitt galnaste äventyr hittills, så håll i hatten, för nu blir det åka av.

Nedan följer triggervarningar för denna sista del i Artefacts of Ouranos-serien. Tack för att ni har följt med mig på resan.

Jag lovade er alla ett lyckligt slut ... så här kommer det.

Med värme,

Nisha

Triggervarningar: I den här boken hittar ni samma teman och ämnen som i de tidigare böckerna i serien, inklusive omnämnanden av tidigare sexuella övergrepp och fysisk misshandel. Det förekommer också omnämnanden av trauma, självmordstankar,

alkoholmissbruk, beröring utan samtycke och barnmisshandel. Såväl som omnämnanden av graviditet och eventuella komplikationer, fast allt går bra.

Hundarna mår bra. Inget händer eller kommer någonsin att hända hundarna. Båda två är väldigt duktiga flickor.

KAPITEL I

LOR

NÅGONSTANS UTANFÖR APHELION

Mitt hjärta lever utanför kroppen nu, det förblöder i den hårt packade jorden där jag sitter på knä.

Jag snyftar, klamrar mig fast i Nadir, trycker örat mot hans bröst och försöker tvinga hans hjärta att slå. Det förblir tyst och passivt, som förkolnat trä som tömts på liv och långsamt fräst till aska i en löpeld.

Mina blodröda band av magi pumpar igenom hans kropp men får inget fäste i den gapande tomheten som är hans bröst. Det tjänar inget till. Mitt grepp glider och slinter och jag kämpar för att hålla kvar spillrorna av hans själ innan den sipprar ner i jorden.

Om jag fortsätter att pressa mig själv riskerar jag att tappa kontrollen över min läkande magi och halka över till mina blixstars elektriska trådar som skulle orsaka ännu större skada.

Det är svårt att ta in att jag skulle kunna göra allt ännu värre.

Jag skriker. Jag gråter. Jag låter varje tår rinna. Jag vädjar till himlen. Jag tigger att gudinnan ska rädda honom. Jag köpslår med himlavalvet. Jag erbjuder min själ i utbyte mot hans liv. Jag gör vad som helst.

Jag ser suddigt och gallan stiger i strupen. Jag får svettpärlor i pannan när omvärlden kränger. Mina snyftningar vibrerar genom varenda nerv, skär i öronen och över de små håren på armarna och i nacken. Huden svider. Håret gör ont. Smärtan i bröstet känns som enorma händer, som vrider min kropp i olika vinklar tills jag nästan slits itu.

Omtöcknad slår det mig att Rion och hans armé fortfarande är nära. Även om vi döljs för omvärlden måste jag skärpa mina sinnen. Snart lär de vakna under min blixtkupol, om jag inte lyckades ha ihjäl dem också. Fast något säger mig att det inte kommer att vara så enkelt att bli av med Aurorakungen.

Han fick tag på Hearts ark. Fram tills för några dagar sedan hade jag aldrig hört talas om den, men den tillhör mig. Och jag vill ha tillbaka den. Något säger mig att jag *måste* ha tillbaka den.

Jag minns hur den såg ut när den landade i mina utsträckta händer. Vad Empyrium berättade för mig i Intet. *Virulens*. Den där svarta glittrande stenen jag blickade upp på så många gånger när jag stirrade upp på Auroraborgen från Gapet, när jag svor på att riva ner den med mina bara händer.

Består arkerna av samma substans?

Minnet av Rions kvävande svarta magi sipprar igenom mina turbulenta tankar. Vad för slags skugglik kraft flödar i hans vener? Vad är det för mörker som Aurorakungen har experimenterat med? Är det vad allt det här har gått ut på?

Underjordens härskare var den första Aurorakungen, under den andra tidsåldern. Han försökte förgöra Zerra med virulens, och nu har Rion kommit över Hearts ark. Kommer han försöka förgöra mig också? Men varför det? Eller är jag bara ett steg på vägen mot något annat mål?

Vet Rion att han sover i en säng som omges av mörk magi?

Skulle virulens kunna väcka Nadir igen? Jag skulle krypa på alla fyra ner i Beltzabergens innersta vrå om det var det som krävdes.

”Nadir”, snyftar jag mot honom, blöter ner hans tunika med snor och tårar. ”Jag är ledsen. Jag är så ledsen.”

Det var jag som gjorde det här. Jag var vårdslös och impulsiv, hade inte en tanke på vem som kunde vara nära när jag släppte kontrollen. Rion och hans vakter skulle få betala för att de hade rört mig igen.

Tack för att du berättade var jag kunde hitta henne.

Rions ord studsar tillbaka till mig, lika knivskarpa som en slipad diamant.

Men jag vägrar tro på dem. Om Nadir har förrått mig hade han anledning till det. Han hade inget val. Han skulle aldrig ha gjort det frivilligt. Efter allt vi har gått igenom måste jag tro på det. Han har gjort sig förtjänt av min tillit och jag vägrar vackla så fort den provas.

Jag buntar tyget i handen, kvider högt och undrar hur jag ska kunna gå vidare nu. Hur kan jag någonsin existera utan honom?

Min magi fräser under huden, sträcker sig mot honom som om han vore en droppe vatten i en öken. Samma överväldigande dragning jag alltid kände innan vi äntligen erkände vilka vi var för varandra. Känner den också förlusten av honom?

Ingen annans hjärta har gått i lika många bitar som mitt. Antalet skärvor som bultar under huden är oräkneliga. Jag har mist honom. Jag sjunker för evigt i vågorna i ett bottenlöst hav.

Min frände. Jag har dödat min frände.

”Hjälp!” skriker jag, som om någon skulle kunna göra det mindre verkligt. Det hugger till i magen och pulsen bultar i skallen, dunkar hårt mot de klena väggarna. ”Ta mig också”, viskar jag. Jag kan inte leva vidare med vetskapen att *jag* har gjort det här mot honom.

Mitt hjärta lever utanför mig nu, blottat på vid gavel för hela världen att bevittna det monster jag har blivit.

Jag gråter och gråter, tills själen smälter ur bröstet och kroppen dräneras på alla känslor, tills jag är lamslagen, tom och trasig.

KAPITEL 2

”Äsch, nu får du sluta lipa”, hörs en skarp röst och överrumplar mig till kvävd tystnad. Jag tittar hastigt upp och inser att vi inte är kvar i skogen dit jag släpade Nadir. ”Det är så väldigt ... slemmigt.”

Vi befinner oss i en kolossal rund sal vars golv består av ett blankt material som skulle kunna vara marmor, fast det är en enda stor platta utan synliga fogar. Runt omkring oss reser sig stora fönster som släpper in ett mjukt vitt sken. Jag känner, snarare än hör ljuset, som en knapp liten vibration i kindtänderna.

Även om det inte är samma sal som jag träffade Empyrium i säger något mig att jag är tillbaka i Intet, men jag vet inte om det är bra eller dåligt.

Med min vanliga tur är det säkert jävligt hemskt.

Framför mig står en kvinna iförd en silvrig klänning som släpar i golvet. De bronsfärgade armarna är bara, de blonda lockarna når henne nästan till midjan och på huvudet har hon ett silverdiadem som ramar in det vackra, hjärtformade ansiktet. Ett par genomträngande akvamarina ögon stirrar kyligt ner på mig.

Hon ser bekant ut, fast det tar mig ett ögonblick att placera henne. Hon är den tidigare drottningen av Aphelion som misslyckades med att hjälpa sitt folk och som anmälde sig ”frivilligt” till att bli gud.

”Zerra”, viskar jag och hon lägger huvudet på sned och betraktar mig som om jag vore någon dynga hon trampat i.

”Du tillkallade mig.” Hon slår nådigt ut med händerna och vänder upp handflatorna. ”Så här är jag.”

Jag ser mig om efter Empyrium och deras märkligt skiftande kropp av olika gestalter, men det verkar bara vara vi tre som befinner oss i rummet.

”*Det här* är alltså den man som du är så fäst vid”, säger Zerra med en fnysning, sjunker elegant ner på huk och granskar honom från topp till tå. Det tar mig ett ögonblick att smälta det hon säger. Vet hon vem jag är? Vem Nadir är?

Jag fattar tag om hennes nätta handled. Hon känns bräcklig som en fågel men samtidigt finns det en aura av oförutsägbarhet runt henne, och jag gör nog bäst i att inte underskatta henne.

”Kan du hjälpa honom?” frågar jag när hon rycker bort handen.

Hon är en gud. Om någon kan fixa det här måste det vara hon.

”Snälla. Jag gjorde helt fel. Jag tappade kontrollen över min magi och jag ...”

Zerras näsborrar vidgas innan hon reser sig upp och tar två vaksamma steg bakåt, så att vi hamnar längre ifrån varandra.

”Jag kan hjälpa honom”, säger hon sakligt, som om hon inte alls precis har erbjudit mig en livlina vävd av glittrande guldtråd.

”Tack så mycket”, säger jag, redo att offra mitt liv eller vad hon än kräver. ”Snälla. Jag gör vad som helst.”

Zerras mun förvrids i ett leende som får mig att bli på min vakt.

”Ja. Det kommer du göra, Lor.”

Jag blinkar, noterar återigen den olycksbådande skärpan i hennes skönhet och väntar på vad hon kommer att kräva i utbyte mot min framtid. *Vår* framtid. Jag kramar Nadirs hand, hoppas han vet att jag gör allt jag kan för att fixa det här.

”Vadå?” frågar jag till slut, när hon fortsätter stirra på mig med den där överlägsna blicken. ”Han andas inte. Skynda dig. Vad vill du ha?”

Hon viftar bort det. ”Oroa dig inte. Så länge han är hos mig befinner han sig i ett mellanläge. Han kommer att bli återställd så fort jag väljer att återuppliva honom. Då blir det som att du aldrig hade dödat honom från första början.”

Orden lossar på skruvstället om mitt bröst, fast så enkelt kan

det inte vara. Det måste vara många broar kvar att korsa innan det här är över. Jag klamrar mig fast hårdare i honom, känner hur kall han har blivit och ser hur blek han är. Jag drar tummen över hans mörka ögonbryn, smeker hans kind medan tårarna svider i ögonen. När jag ser på Zerra igen håller hon ögonen på oss med en rynka mellan de strålande blå ögonen.

”Vad skulle få dig att gå med på att återuppliva honom?” frågar jag otåligt.

Hon sätter händerna i sidorna, tar några långsamma steg åt den ena hållet och sedan det andra, innan hon vänder sig mot mig igen. Med hjärtat i halsgropen sväljer jag impulsen att skrika åt henne att skynda sig på, för helvete.

”Arkerna”, säger hon efter en kort stund, och några pusselbitar faller på plats.

”Arkerna. Cloris Payne berättade om dem.”

”*Översteprästinna Cloris*”, säger hon. ”Du ska respektera hennes ställning och hänvisa till henne i enlighet med den.”

Jag rullar med nacken för att inte himla med ögonen. Jag kommer respektera Cloris jävla Payne när grisar föder enhörningar.

”Okej. *Översteprästinna Cloris* berättade om dem.”

Zerra sänker hakan som om hon blir nöjd. Fast bara lite. Hela hennes hållning är som ett hånleende, i människoform. Är det här samma gudinna som styr våra liv? Den här futtiga, småsinta kvinnan?

”Jag har inte Hearts ark, om det är den du är ute efter.”

”Vi kommer till den”, säger hon.

Jag väljer att inte tänka alltför mycket på vad det ska betyda, just nu är Nadir det enda som spelar någon roll.

”Alluvionkungen har en ark i sin ägo”, säger Zerra.

Jag suckar, känner trycket tillta över tinningarna, för jag vet redan vartåt det här barkar.

”Jag vill att du hämtar den åt mig”, säger hon.

”Det är klart du vill. Och sedan väcker du honom?”

Hon kniper ihop läpparna och nickar.

”Sedan väcker jag honom.”

”Tänk om jag inte hittar den?”

Hon rynkar på näsan och lägger huvudet på sned i en smidig, kattlik rörelse. ”Då dör din frände.”

När jag hör orden kramar bröstkorgen åt som om revbenen snörts ihop av tjocka järnkedjor.

”Väck honom nu”, vädjar jag. ”Han kan hjälpa mig hitta den. Och kan vi inte det kommer vi på ett annat sätt att återgälda dig. Du har mitt ord.”

Zerra går några steg åt andra hållet, tar god tid på sig. Jag får känslan att hon vill få mig att vändas, och jag gör mitt bästa för att lägga band på mig. Hon är mitt enda hopp just nu och jag måste appellera till hennes goda sidor.

Om hon ens har några.

Av det här mötet att döma, tillsammans med min korta inblick i hennes förflutna, misstänker jag att alla goda sidor hos den här högalvsdrottningen och sedermera gudinnan brändes till aska för längesedan.

”Nej”, säger hon. ”Det förslaget gillar jag inte.”

”Men Nadir vet mer om hänskarna och deras kungadömen än jag gör”, säger jag. ”Han är en mycket större tillgång än jag. Då hittar jag den snabbare.”

Jag försöker anpassa rösten och låta självsäker, samtidigt som jag inombords smälter till en pöl av ånger.

”Och tillåta att ni smider planer mot mig?” frågar hon. Jag rynkar pannan när jag tänker tillbaka på det sista som Emyrium sa till mig. De vill ersätta Zerra ... och det är då deras sista ord dundrar in med samma styrka som en tidvattenvåg.

En drottning utan drottningdöme.

De vill sätta mig på jobbet. Tror jag.

Vet Zerra det? Utgör jag plötsligt ett hot mot henne?

Misstankarna bränner i nacken. Vad är oddsen att Zerra hittade mig precis efteråt? Emyrium kan väl inte ha berättat för henne? Eller om de har gjort det: *varför?*

Jag skakar på huvudet och låtsas att jag inte har en aning om

vad hon menar. ”Jag vet inte vad det ska betyda. Varför skulle vi smida planer mot dig?”

Jag vill inte ha den här rollen. Det är det sista jag vill, precis som de ursprungliga härskarna som också tackade nej till det här ödet. De ville återvända hem och stötta sina invånare när de återhämtade sig från de katastrofer som härjade i deras riken. Det är det jag vill också. Jag vill återvända till Heart och inta min rättmätiga plats, där jag är säker på att jag hör hemma.

Jag ignorerar den upplåxande rösten i bakhuvudet som säger att det kanske aldrig har varit mitt öde, även om det är det jag skulle vilja.

Men ett problem i taget.

Borde jag säga att jag inte har för avsikt att ersätta henne? Skulle hon tro mig? Tänk om hon inte känner till något av det här och jag skulle avslöja allt?

”Det skulle vi aldrig göra”, säger jag. ”Jag vet inte ens hur det skulle gå till.”

Hon fnyser, som om hon inte tror mig.

”Det här är mina villkor. Du ska resa till Alluvion, nästla dig in hos Cyan och ta reda på var hans ark gömmer sig.”

”Var det allt?” frågar jag och känner hoppet spira i bröstet. Det där fixar jag.

”Nej, det är inte *allt*”, fräser hon, som om hon aldrig någonsin har träffat någon så korkad som jag. ”Sedan ska du stjäla den åt mig.”

Jag håller inne ännu en trött suck som hotar att stjälpa allt. Alla vill ha något av mig. Rion. Atlas. Cloris. Och nu ... den här gudinnan, som verkar vara en riktig bitch. Fast framför allt verkar hon farlig. En knivspets som dinglar över mitt huvud.

”Och sedan väcker du liv i Nadir?”

”Ja”, säger hon. ”Bestäm dig nu. Jag börjar tröttna på det här samtalet. Jag kan precis lika enkelt låta honom dö direkt. För min del spelar det ingen roll.”

Hon säger det nonchalant, men orden klingar falskt.

Empyrium berättade att hon slog knut på sig själv förut för att

få tag på arkerna. Det skulle hon aldrig ha gjort om de inte var viktiga. Hon härjade genom Ouranos och försökte tvinga fram dem och nu är hon på jakt efter dem igen.

Varför tror hon att jag skulle lyckas när hennes prästinnor misslyckades? Varför ber hon *mig*? Anade hon en möjlighet när jag tillkallade henne, förstod att hon kunde använda Nadir som utpressning? Eller är alltihop en slump?

Spelar något av det någon roll just nu när hans liv står på spel?

”Var ska Nadir vara medan jag är i Alluvion?”

”Här hos mig”, säger Zerra. ”Hade du väntat dig en parad för honom?”

Besk ilska klumpar sig i halsen. ”Jag måste veta att han kommer vara i säkerhet.”

Hon himlar med ögonen. ”Du har inget val, kära Lor. Antingen antar du mitt erbjudande eller så skickar jag tillbaka dig till Ouranos, och då får du se hur du klarar dig själv. Men då dör han. Det kan du vara säker på.”

Om hon känner till Empyriums planer skulle jag kunna gå rakt i fällan och jag har ingen aning om hon kommer att stå för sitt ord, men jag är också väl medveten om att jag inte har mycket annat att erbjuda. Om jag inte försöker kommer Nadir med all säkerhet dö.

Hon viftar med handen över hans kropp som om han vore en fallen trästock som ligger i vägen. Hur kan en gudinna vara så känslökall? Jag påminner mig om att hon var en bortskämd ung drottning som tvingades in i rollen. Hon är ingen välvillig ande som vi har fått höra. Hon levde aldrig upp till den potential som Empyrium såg i henne. Hon vet inget annat än det här.

”Okej då”, säger jag sammanbitet. Det är dömt att misslyckas, men jag gör vad som helst för att rädda min frände.

Och ärligt talat, hur svårt kan det vara?

Jag gnider handen över ansiktet.

När blev jag så bra på att lura mig själv?

”Jag tänkte väl att du skulle ta ditt förnuft till fånga”, säger hon med ett tillgjort leende. ”Du har fem dagar på dig.”

”Va? Det räcker inte!”

Men omgivningen blinkar hastigt bort i ett blixtrande vitt sken och plötsligt ligger jag raklång med ansiktet ner i varm sand, medan vinden piskar i håret och drar i mina kläder.

Jag hostar sand ur munnen, rullar runt och upptäcker ett vidsträckt kristallblått hav som sträcker sig mot horisonten. Jag sätter mig upp, ser mig omkring och inser att Zerra måste ha släppt ner mig i Alluvion.

Hon gjorde mig åtminstone den tjänsten. Hon måste verkligen vilja ha den där arken.

”Bitch”, säger jag och borstar sand ur munnen, men jag får bara ännu fler sandkorn på tungan. Jag försöker spotta ut dem, men ännu fler kilar fast sig mellan tänderna och i strupen.

Varenda led och muskel värker. Efter stridigheterna och jakten inne i Solpalatset, efter att jag försökte läka ihop Nadir och sorgen över att förlora min frände känner jag mig tung som bly i hela kroppen.

En bit bort reser sig destinationen för mitt uppdrag. Ett skimrande palats byggt av vad som ser ut som havsglas glänser i solen – Alluvionkungens hem.

Jag stirrar på det och undrar hur jag ska ta mig an det här. Gå raka vägen in och presentera mig? Berätta för Cyan vem jag är? Skulle han tro mig? Och gör han det, skulle han välkomna mig eller anklaga mig för min mormors handlingar? Han kanske kommer försöka utnyttja mig som alla andra. Kan jag lita på honom med mina hemligheter? Vet Ouranos härskare att Hearts arvinge har dykt upp igen?

Jag vacklar upp på fötter och borstar bort sanden från min slottsskrud i guld från Solpalatset. Jag tänker på Nadir i sina svarta kläder, hur han vägrade bära uniformen under vårt uppdrag till spegeln. En snyftning stiger i bröstet och jag trycker handen mot det, som för att hindra mitt hjärta från att läcka ut och blöda igenom bröstkorgen. Men jag måste hålla ihop, för hans skull.

Jag försöker släta ut mina skrynkliga kläder och kamma igenom

mitt trassliga hår med fingrarna. Jag gnuggar mig i ansiktet, som om det skulle göra mig mer presentabel. Jag liknar nog mest något som havet kräkts upp på stranden.

”Hade du inte kunnat ge mig något rent att sätta på mig?” ropar jag mot himlen, men möts bara av stridslysten tystnad.

Zerra ser säkert på nu, och älskar varje sekund av det här.

”Jävla gudar”, mumlar jag för mig själv medan jag börjar gå över den mjuka sanden, som redan fyller mina kängor och skaver mot hälarna.

Jag minns Aphelions stränder och dagen då jag hängde och dinglede i ett rep över vattnet. Det börjar sjunka in att jag hatar stränder och sand och kanske havet också, hur vackert det än är. Det här havet är säkert också fyllt av livsfarliga, köttätande varelser.

Jag drar av mig kängorna och svär när den heta sanden bränner fötterna.

Ja, jag hatar fan stranden.

Jag avskyr den faktiskt.

Jag rör mig snabbt, vill försöka hitta någon lindring från den här förbannade, brännheta strandremsan.

Äntligen dyker en stenlagd gångväg upp, den slingrar sig upp mot slottet. I fjärran kan jag urskilja ett par vakter som flankerar en ingång.

Jag har väl inget annat val än att gå fram och presentera mig. Jag skulle kunna försöka hitta ett sätt att nästla mig in, kanske försöka få jobb som tjänsteflicka som Willow i Aphelion, men klockan tickar på en omöjlig tidsfrist, för jag har bara fem dagar på mig. Jag måste nog gå rakt på sak.

Jag fortsätter längs gången. Stenarna är varma, men sveder åtminstone inte fötterna. När jag kan se porten ordentligt stannar jag, försöker återigen släta till håret för att åtminstone till viss mån framstå som den drottning jag tydligen är. Fast det är säkert lönlöst.

Jag funderar på att sätta på mig kängorna igen, men fötterna är sandiga och tanken är faktiskt motbjudande.

Så jag rätar på axlarna och försöker utstråla självförtroende.

Fake it until you make it, brukar man säga.

Jag har en känsla att jag snart kommer synas som världens största bluff.

Jag släpper ut ett andetag innan jag stegar fram mot porten, med kängorna dinglande i handen och rak rygg, och tankarna på mitt stundande misslyckande hamrande i bakhuvudet.